

Ми се, заправо, плашимо себе. Оног најбољег у нама: слободарског, слободоумног, непокорног, бре!

Понашамо се као да нисмо спремни за Србију после овог зла!

Као да је зло вечно а ми пролазни. Као да нам припада јарам, па нека га док му не досади...

Е, па неће јарму никад да досади, нити је ланцима мрско да буду ланци!

Док је човеку тешко да носи себе — носиће роба што се од букагија више плаши слободе!

Због тога се власт преметнула у власништво, може им се, и нема ту њихове кривице — омеђили су своје, омеђили су све, захватили колко хоће а ти, роде, кукај из свег гласа како ти је лоше, али и то лоше довољно добро док имаш снаге да вучеш оног роба на себи!

Чији смо, бре, то, овако плашљиви и безмуди?!

Чији је онај сељак што је сам, голорук, јуришао на стотину да му орах не раскорене, а ми

гледамо како нам Србију раскоренејују и питамо можемо ли шта да помогнемо?!

Можемо, ћутњом као и до сад, питајући се чији је онај луди сељак што опанци нису могли да га стигну кад потера фукару...

Оно за шта се ми данас не будемо борили — сутра нас неће чекати!

Власт је постала власништво, рекох, а ми киријаши пресрећни ако нам не повисе ренту на ђедовину!

Више и не крију да продају, распродају, издају...јер немају од кога да крију — саучесници смо, јатакујемо им...

Нема ни Србије, ни слободе, ни Србина без Косова и Метохије, и ако нам то није завет, ако нам то није мера постојања — све нам је остало кусо, подрано и тужно.

Ако нам не треба та света стопа на којој смо заклети — нека смо проклети, ако нас и проклетство буде хтело!

Не лажимо се како ће неко, некада, допричати то што ми прећуткујемо — јер ко ће нас, и по чему, познати па да за нама проговори?!

Оно за шта се ми данас не будемо борили — сутра нас неће чекати!

Ако не видимо себе на Косову и Метохији — Господ нас нигде не види, и немамо права да молимо: “Боже, помози!”, но да иштемо: “Боже, заборави нас — ми себе јесмо!”

Србин је слобода — а где од слободе страхује само се Србином залудно зове!

Тргни се, роде, неће ти остати земље ни за темељ, ни за гроб, колко год да је имаш!

Немаш ништа! То што си наследио коме ћеш да оставиш?!

Ко ће те без Косова и Метохије ко Србина познати?!

Којим ће ти језиком потомци проговорити кад си их тишином учио да казују...?

(Два у један)